

Onklino Petunjo aspektis kvazaŭ ŝi estus ĵus glutinta citronon. “Kaj reveni por trovi la domon detruitan?” ŝi graŭlis.

“Mi ne eksplodigos la domon,” diris Hari, sed ili ne aŭskultis.

“Mi supozas, ke ni povus venigi lin al la zoo,” malrapide diris onklino Petunjo, “...kaj lasi lin en la aŭto...”

“Tiu aŭto estas nova, ne lasu lin sidi sole en ĝi...”

Dadli komencis laŭte plori. Fakte, li vere ne ploris — jaroj pasis post kiam li lastfoje vere ploris — sed li sciis, ke se li tordos la vizaĝon kaj hurlos, lia patrino donos al li kion ajn li deziras.

“Daĉjo Dadliĉjo, ne ploru, Panjo ne permesos, ke li ruinigu vian specialan tagon!” ŝi ekkriis, brakumante lin.

“Mi ... ne ... volas ... ke ... li ... v-v-venu!” Dadli hurlis inter pretekstaj singultegoj. “Li ĉiam ruinigas ĉ-ĉion!” Li ĵetis al Hari figrimacon tra la spaco inter la brakoj de la patrino.

Ĝuste tiam sonoris ĉe la pordo — “Ho, Bona Dio, jen ili!” malkviete diris onklino Petunjo — kaj post momento aperis Pirs Polkis, plej kara amiko de Dadli, kun sia patrino. Pirs estis malgrasa knabo kun rateca vizaĝo. Kutime estis li, kiu tenas la brakojn de homoj malantaŭ la dorso dum Dadli batadis ilin. Dadli tuj ĉesis preteksti ploradon.

Post duona horo, Hari, apenaŭ povante kredi je sia bona ŝanco, sidis en la malantaŭo de la aŭto de ges-roj Dursli kun Pirs kaj Dadli, la unuan fojon en la vivo survoje al la zoo. La geonkloj ne povis elpensi alian rimedon por forigi lin, sed antaŭ ol ili forveturis, onklo Verno kondukis Hari flanken.

“Mi avertas vin,” li diris, puŝante sian grandan purpuran vizaĝon al tiu de Hari, “mi ja avertas vin, knabo — strangaĵon, ian ajn — kaj vi restos en tiu ŝranko ĝis la Kristnasko.”

“Mi faros nenion,” diris Hari, “honeste dirite...” Sed onklo Verno ne kredis tion. Neniu kredis tion, iam ajn.

La problemo estis, ke strangaĵoj ofte okazis apud Hari, kaj ne utilis diri al la ges-roj Dursli, ke pri tio li ne kulpis.

Unu fojon, onklino Petunjo, malkontenta pri tio, ke Hari revenadis de la barbisto aspektante kvazaŭ li tute ne vizitis tiun, prenis hejman tondilon kaj tondis lian hararon tiel mallonga, ke li estis preskaŭ senhara escepte de franĝo, kiun ŝi lasis “por kaŝi tiun aĉan cikatron”. Dadli ĝisnaŭze priridis je Hari, kiu pasigis sendorman nokton pro pensado pri la lernejo morgaŭ, kie oni jam priridis lin pro liaj sakecaj vestaĵoj kaj bendgluitaj okulvitroj. La postan matenon, tamen, li ellitiĝis kaj trovis sian hararon precize tia, kia ĝi estis antaŭ ol onklino Petunjo fortondis ĝin. Oni enŝrankigis lin dum tuta semajno pro tio, kvankam li klopodis klarigi sian *nekapablon* kompreni, kiel ĝi tiel rapide rekreskis.